

The background of the entire image is a dark wooden bookshelf filled with numerous old, leather-bound books. The spines of the books are visible, showing various colors and patterns. A green vine with heart-shaped leaves is climbing up the left and right sides of the bookshelf. In the center of the bookshelf, there is a cutout of a two-story yellow brick house with a grey roof, two chimneys, and a red door. The house is illuminated from within, making it stand out against the dark background of the books.

Kam až zájdete,
aby ste našli svoj príbeh?

Stratené kníhkupectvo

EVIE WOODSOVÁ

KNÍŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

Straténé kníhkupectvo

Stratené kníhkupectvo

EVIE WOODSOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Evie Woods: THE LOST BOOKSHOP,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve One More Chapter a division
of HarperCollinsPublishers Ltd, Londýn 2023,
preložila Lucia Tonková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5494. publikácia
a 203. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Beáta Beláková, Kristína Němcová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba Leoš Dóra – KACHNA

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Evie Woods 2023

Translation © Lucia Tonková 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1546-6

Všetkým milovníkom kníh

Prológ

Malí chlapci si isto vedia predstaviť lepšie miesto na potulky ako daždivé zimné ulice Dublinu, no tomu konkrétne asi počasie nevadilo, keďže pritískal nos na výklad očarujúceho kníhkupectva. Vnútri sa ligotali svetielka a farebné obálky kníh plných neodolateľných dobrodružstiev k nemu priam ňaťahovali ruky. Výklad obsahoval množstvo drobných darčiekov a čačiek – miniatúrne teplovzdušné balóny sa takmer dotýkali stropu a hracie skrinky s mechanickými vtáčikmi a kolotočmi sa otáčali a jemne cinkali. Pani vnútri si ho všimla a zakývala mu. Chlapec pokrútil hlavou a jemne sa začervenal.

„Prídem neskoro do školy,“ naznačil perami cez sklo.

Prikývla a usmiala sa. Vyzerala celkom priateľsky.

„Tak len na minútku,“ rezignoval napokon, keď tri dlhé sekundy odolával pokušeniu vojsť.

„Len na minútku,“ zopakovala pani za pultom, zatiaľ čo z veľkej krabice vyberala ďalšie knihy. Letným pohľadom prebehla po chlapcovej rozgajdanej košeli, rozdielných ponožkách a strapatých vlasoch, ktoré sa už nejaký čas úspešne vyhýbali hrebeňu.

V duchu sa pousmiala. Opalinino kníhkupectvo priťahovalo deti ako magnet.

„Do ktorej triedy chodíš?“

„Do tretej, U svätého Ignáca,“ odvetil a natáhalo krk za drevenými lietadielkami zavesenými na stropných trámoch.

„A páči sa ti tam?“

Pri tej myšlienke posmešne odfrkol.

Nechala ho listovať v starej knihe o kúzelníckych trikoch, no onedlho pristúpil k pultu a obzeral si rozložené papiere.

„Ak chceš, môžeš mi pomôcť. Chystám pozvánky na krst knihy.“

Pokrčil plecami a s trochu prehnaným nadšením napodobňoval paniu, ktorá vkladala listy do obálok. Chlapec od námahy zvrátil nos, až to vyzeralo, že pehy sa mu z neho rozšírili až na líca.

„Čo znamená slovo Opaline?“ vyzvedal, pričom doň vložil o slabiku navyše.

„Opaline je meno.“

„Vaše meno?“

„Nie, ja sa volám Martha.“

Videla, že také vysvetlenie mu nepostačí.

„Ak máš chuť, môžem ti o nej porozprávať príbeh. Tiež veľmi nemusela školu. Ani pravidlá.“

„A nerada robila, čo jej prikázali?“ nadhodil.

„Ó, to už vôbec nie.“ Martha sa potmehúdsky usmiala. „Tu máš, nastrkaj zvyšok listov do obálok a ja nám zatiaľ uvarím čaj. Dobrý príbeh sa vždy začína čajom.“

Prvá kapitola

OPALINE

Londýn 1921

Prebehla som prstami po chrbte knihy a jej vrúbkovaný vzor ma ukotvil v niečom hmatateľnom – v niečom, čomu som verila viac ako fikcii, ktorá sa odohrávala priamo predou mnou. Mala som dvadsaťjeden a matka sa rozhodla, že nadišiel čas vydať ma. Môj brat Lyndon mi dvakrát nepomohol a našiel nejakého futmáka, ktorý práve zdedil rodinný podnik – tuším niečo dovážal z akéhosi vzdialeného kúta sveta. Sotva som počúvala.

„Žena v tvojom veku má len dve možnosti,“ vyhlásila matka, kladúc šálku s tanierikom na stolík vedľa kresla. „Buď sa vydá, alebo si nájde miesto v súlade so svojím postavením.“

„Postavením?“ zopakovala som nedôverčivo. Pohľad mi padol na olupujúcu sa farbu a vyblednuté záclony v salóniku a musela som obdivovať jej márnivosť. Vzala si muža s nižším postavením, a aby na to náhodou nezabudol, často mu to pripomínala.

„Musíš to robiť práve teraz?“ osopil sa Lyndon na pani Barrettovú, našu slúžku, ktorá v tej chvíli vymetala popol z kozuba.

„Pani si želala oheň,“ vyslovila bez náznaku rešpektu. Pracovala u nás odjakživa a poslúchala len matku. K nám ostatným sa správala ako k lacným podvodníkom.

„Faktom je, že sa musíš vydať,“ opakoval Lyndon ako papagáj a krivkal cez izbu opretý o vychádzkovú palicu. Bol odo mňa o dvadsať rokov starší. Celú pravú časť tela mu vo vojne zmrzачil šrapnel a brat, ktorého som poznala, zostal pochovaný tam niekde na flámskom poli. V očiach sa mu zračili hrôzy, ktoré mi vždy naháňali strach, a aj keď som si to len nerada priznávala, časom som sa ho začala báť. „Je to dobrá partia. Otcov dôchodok matke sotva stačí na chod domácnosti. Je načase, aby si vytiahla nos z kníh a čelila realite.“

Knihu som stisla ešte silnejšie. Vzácne prvé americké vydanie *Búrlivých výšin*^{*}, darček od otca, po ktorom som zdedila aj lásku k čítaniu. Knižku viazanú v plátne som nosila so sebou ako talizman. Na chrbte mala zavádzajúci pozlátený nápis „od autora *Jane Eyre*“. Narazili sme na ňu úplnou náhodou na blšom trhu v Camdene (naše malé tajomstvo, ktoré sme nikdy nemohli prezradiť matke). Neskôr som zistila, že Emilin anglický vydavateľ odsúhlasil chybu úmyselne, aby vyťažil z komerčného úspechu *Jany Eyrovej*. Kniha nebola v dobrom stave – plátno na rohoch sa ošúchalo a zadnú obálku hyzdil škrabanec v tvare písmena V. Strany vypadávali, lebo nitky, ktoré ich držali pohromade, sa vekom a používaním opotrebovali. Ale všetky tie nedokonalosti vrátane cigarového smradu, ktorý sa dvíhal zo stránok, pre mňa fungovali ako stroj času. Možno vtedy sa v pôde môjho srdca uchytli prvé semenka. Kniha je vždy iná, ako sa zdá. Otec asi dúfal, že záľuba v knihách vo mne vzbudí záujem o vzdelanie, no vďaka nej som školu práveže nenávidela ešte viac. Väčšinou som žila s hlavou v oblakoch a každý večer som utekala

---

*Pozn. prekl.: V románe sa spomína veľa kníh, z ktorých väčšina vyšla aj v slovenskom preklade. Niektoré však nie a tie uvádzame aj v pôvodnom názve, aby si ich čitatelia mohli v prípade záujmu vyhľadať.

zo školy domov a prosila otca, aby mi čítal. Pracoval ako štátny úradník, bol čestný a rád sa učil. Vždy hovorieval, že knihy sú viac ako len slová na papieri – slúžia ako brány do iných svetov, iných životov. To jemu vďačím za to, že som sa zalúbila do kníh a do šírych svetov, ktoré ukrývali.

„Ak nakloníš hlavu a započúvaš sa,“ prezradil mi raz, „začuješ, ako staré knihy šepkajú svoje tajomstvá.“

Na policičke som našla starodávnu knihu v jahňacej koži, ktorej stránky zafarbil zub času. Pritisla som si ju k uchu a zažmúrila oči. Predstavovala som si, že sa dozviem všetky dôležité tajomstvá, ktoré sa mi autor snažil prezradiť. Ale nič som nepočula, aspoň nie slová.

„Čo počuješ?“ vyzvedal.

Vyčkávala som a dovolila zvuku naplniť mi uši.

„More!“

Zvuk prechádzal cez stránky, akoby som si k uchu priložila mušľu. Otec sa usmial a pohladil ma po líci.

„Ony dýchajú, otecko?“ chcela som vedieť.

„Áno,“ potvrdil, „príbehy dýchajú.“

Keď otecko v roku 1918 napokon podľahol španielskej chrípke, celú noc som pri ňom sedela a čítala mu oblúbenú knihu *David Copperfield* od Charlesa Dickensa. Naivne som dúfala, že tie slová ho privedú späť k životu.

„Odmietam si vziať muža, ktorého som nikdy nestretla, len aby som finančne pomohla rodine. Celá tá myšlienka je absurdná!“

Pani Barrettová pustila kefu a cvendžanie kovu dopadajúceho na mramor skrivilo črty bratovej tváre. Neznášal hlasné zvuky.

„Okamžite vypadni!“

Tá chuderka mala boľavé kolená a chvíľu sa nedokázala postaviť. Keď sa jej to napokon podarilo, opustila miestnosť. Nikdy nepochopím, ako sa dokázala prinútiť netresnúť za sebou dverami.

Pokračovala som v sebaobrane: „Ak pre vás predstavujem také bremeno, jednoducho sa odsťahujem!“

„Prosím ťa, a kam by si šla? Veď nemáš peniaze,“ upozornila ma matka. Už mala po šesťdesiatke a o mojom príchode na svet stále hovorila ako o „malom prekvapení“. To by možno znelo celkom milo, keby mala prekvapenia rada. Vyrastala som v dome starších ľudí, a to len posilnilo moju túžbu oslobodiť sa a zažiť moderný svet na vlastnej koži.

„Mám priateľov,“ nástojila som. „Mohla by som si nájsť prácu.“
Matka zhíkla.

„Bodaj ťa, ty jedna nevďačnica!“ zavrčal Lyndon, a keď som chcela vyskočiť zo stoličky, schmatol ma za ruku.

„To bolí!“

„A bude ťa to bolieť ešte viac, ak nebudeš poslúchať!“

Pokúsila som sa mu vytrhnúť, no držal ma pevne. Pozrela som sa na matku, tá bola však zabratá do podrobného skúmania koberca.

„Chápem,“ vydýchla som, keď som konečne prijala, že teraz je pánom domu Lyndon a konečné rozhodnutie urobí on.

„Dobre.“ Stále mi držal ruku a na tvári som cítila jeho kyslý dych. „Veľmi dobre.“

Keď sa nám stretli pohľady, znovu som sa pokúsila vytrhnúť sa mu. „Stretnem sa s tým nápadníkom.“

„Vezmeš si ho,“ ubezpečil ma a pomaly uvoľnil zovretie.

Uhladila som si sukňu a strčila knihu pod pazuchu.

„To by sme teda mali,“ vyhlásil a chladné oči upieral niekam za mňa. „Dnes pozvem Austina na večeru a všetko dohodneme.“

„Áno, Lyndon,“ pritakala som a pobrala som sa do svojej izby na poschodí.

Prehľadala som vrchnú zásuvku toaletného stolíka a našla som cigaretu, ktorú som ukradla z balíčka pani Barrettovej v kuchyni.

Otvorila som okno, zapálila som si a pomaly som si potiahla ako nejaká femme fatale z filmu. Potom som si sadla za stolík a cigaretu som položila do lastúry, ktorú som si minulé leto priniesla z pláže. Spomínala som na bezstarostné letné prázdniny s najlepšou kamarátkou Jane predtým, než sa sama vydala. Napriek tomu, že ženy už mohli voliť, voľba vhodného manžela sa všeobecne stále zdala ako jediná dobrá možnosť.

Dávala som sa na svoj odraz v zrkadle a dotkla som sa zátylka. Vlasy mi siahali len potiaľ. Matka takmer odpadla, keď zbadala, čo som urobila so svojimi dlhými kučerami. „Už nie som dievčatko,“ vysvetľovala som jej. Ale skutočne som tomu verila? Potrebujem byť moderná žena. Musím riskovať. Ale keď nemám peniaze, čo iné mi ostáva, ako poslúchnuť rodinu? V tej chvíli som si opäť spomenula na otcove slová... *Knihy sú ako brány*. Pozrela som sa na poličku s knihami a znovu som si potiahla z cigarety.

Čo by urobila *Nellie Blyová*? spýtala som sa v duchu, čo som robila často. Podľa mňa bola *Nellie* stelesnením odvahy – americká novinárka, ktorú knihy *Jula Verna* inšpirovali precestovať svet len za sedemdesiatdva dní, šesť hodín a jedenásť minút. Vždy tvrdila, že ak dobre nasmerujete a využijete energiu, dosiahnete čokoľvek. Ak by som bola chlapec, mohla by som rodine oznámiť, že než sa ožením, plánujem precestovať Európu. Túžila som okúsiť cudzie kultúry. Mala som dvadsaťjeden a ešte som nič nedosiahla. Nič som nevidela.

Znovu som sa zahľadela na knihy, a kým som dofajčila, rozhodla som sa.

„Koľko mi za ne dáte?“ sledovala som, ako pán *Turton* skúma moje *Búrlivé výšiny* a *Chrám Matky Božej v Paríži* s tvrdou väzbou.

Vlastnil zatuchnutý obchodík, ktorý vlastne pozostával len z dlhej chodby bez okien. Fajčil fajku, a tak bol aj vzduch v obchode taký hustý, až sa mi rozslzili oči.

„Desať libier, a to som štedrý.“

„Och, nie, potrebujem oveľa viac.“

Všimol si otcov výtlačok *Davidu Copperfielda*, a než som ho stihla zastaviť, začal v ňom listovať.

„Tú nepredávam. Má pre mňa... sentimentálnu hodnotu.“

„Hmmm, tak toto je zaujímavé. Ide o takzvané ‚čitateľské vydanie‘, lebo Dickens ho používal na verejných čítaniach.“ Nos v tvare cibule a drobné očká mu prepožičiavali jazvečí či priam krtí výraz. Vyňuchal cennú knihu ako jazvec hlúzovku.

„Áno, viem,“ pripustila som a pokúsila som sa mu vytrhnúť knihu z chamtivých láb. Pokračoval v ospevovaní, akoby ju už predával na aukcii.

„Luxusná väzba z leštenej červenej teľacej kože. Očarujúce vydanie – ozdobná pozlátaná rytina chrbta, okraje strán tiež zlatené, pôvodné mramorové predsádky.“

„Tú knihu mi daroval otec. Nie je na predaj.“

Vykukol spoza rámu okuliarov a premeral si ma.

„Slečna...?“

„Slečna Carlisleová.“

„Slečna Carlisleová, je to jeden z najlepšie zachovaných exemplárov tohto vzácneho vydania, aký som kedy videl.“

„A ilustroval ju Hablot K. Browne. Tu má pseudonym. Phiz,“ dodala som s hrdosťou.

„Môžem vám za ňu ponúknuť pätnásť libier.“

Svet stíchol ako vždy, keď sa chystáte urobiť prelomové rozhodnutie. Jedna cesta viedla k slobode, aj keď bola plná neznámeho. Druhá k zlatej kletke.

„Dvadsať libier, pán Turton, a dohodneme sa.“

Zúžil oči a jeho pery vyčarili nevraživý úsmev. Vedela som, že zaplatí, rovnako ako som vedela, že zasväťím celý život tomu, aby

som tú knihu získala späť. Keď sa mi otočil chrbtom, *Búrlivé výšiny* som si vložila do vrečka a odišla som.

Tak sa začala moja kariéra obchodníčky s knihami.

Druhá kapitola

MARTHA

Dublin, pred deviatimi mesiacmi

Ked' som v ten tmavý, studený a daždivý večer prvý raz vošla do tehlového georgiánskeho domu v uličke Ha'penny Lane, z premočenej bundy mi kvapkala voda. Nechystala som sa tam zostať. Pani, s ktorou som telefonovala, neznela veľmi priateľsky, ale mala som tak málo peňazí, že mi iné neostávalo. Na cestu do Dublinu som sa vydala pred týždňom z opustenej autobusovej zastávky v dedine na opačnom konci krajiny. Nevieam, ako dlho som tam sedela, či mi bolo chladno alebo teplo, ani či okolo mňa niekto prešiel. Zmysly som mala otupené jedinou neodbytnou potrebou – odísť. Na pravé oko som nevidela, takže som si najprv ani nevšimla, že autobus už prišiel. Celé telo som mala zmeravené, a keď som skĺzla z kamenného múrika, rebrá zaprotestovali. No nedovolila som myšlienkam zablúdiť do minulosti. Ešte nie. Dokonca ani vtedy, keď šofér vystúpil, aby mi pomohol s kufrom, a zazeral na mňa, akoby som práve ušla z nejakého zariadenia s vysokým stupňom ochrany.

„Kam to bude?“ opýtal sa.

Hocikam, len preč odtiaľto.

„Do Dublinu,“ odvetila som. Ten je možno dosť ďaleko.

Hľadela som, ako sa za oknom autobusu mihá krajina. Tie poraté políčka a dedinky so školami, kostolom a dvanástimi krčmami som nenávidela. Ich sivosť ma ťažila na duši. Musela som zadriemať, lebo som naraz vyskočila v domnienke, že sa do mňa zase pustil, a na obranu som si zakryla tvár rukami. Nevedela som, čo si mám chrániť skôr. Bol prirýchly. A keď schytil kutáč, stratila som všetko. Všetko. Každé semienko nádeje. Každú naivnú, hlúpu iskričku. Vtedy som sa niečo naučila – na tomto svete sme sami. Nikto nás nepríde zachrániť. Ľudia sa z ničoho nič nezmenia, nepovedia prepáč a nezačnú s vami zaobchádzať s rešpektom. Tvorí ich len kľbko trápenia a bolesti, ktorú si vybijú na každom, kto im príde pod ruku. Musela som sa zachrániť sama.

„Len kávu a zapečený syrový sendvič, prosím,“ požiadala som čašníka o najlacnejšiu položku z jedálneho lístka.

Na internete som nemala šťastie, tak som siahla po miestnych novinách a začala som si hľadať prácu. Už týždeň som bývala v hosteli a dochádzali mi peniaze. Vtom som zbadala inzerát: *Domáca. Vlastná izba priamo v dome*. Zavolala som tam a už na druhý deň som stála na schodoch veľmi noblesne vyzerajúceho obydlija a klopala na naleštené čierne dvere. Nikdy som nestretla nikoho podobného madam Bowdenovej – tak som ju mala oslovovať. Bola ako vystrihnutá z nejakej historickej televíznej drámy. Nosila páperovú stólu a diamantové náušnice. V priebehu piatich minút ma stihla počastovať historkami z pôsobenia v divadle Theatre Royal. Vraj tancovala so slávnou skupinou Royalettiek a hrala v starých hrách, o ktorých som nikdy nepočula.

„Ľudia tvrdia, že som excentrická, no ja vrávam, že to oni sú nudní. Všetko je relatívne. Ešte raz mi povedzte, ako sa voláte?“

„Martha,“ zopakovala som tretí raz a nasledovala ju dolu schodmi do pivnice. Teatrálne sa opierala o paličku, no videla som, že je celkom pohyblivá. Odhadovala som, že už má po osemdesiatke, ale vyzerala akosi nadčasovo – ako herečka, ktorá si vybrala postavu zaseknutú v čase.

„Poslednému dievčaťu sa tu veľmi páčilo,“ poznamenala tónom, ktorý naznačoval, že by som svoj pobyt mala vnímať rovnako.

Pivnica bola taká tmavá, že som nerozoznala nič okrem malého okna priamo pod stropom, cez ktoré som videla nohy ľudí prechádzajúcich okolo. Paličkou stlačila vypínač a veľká žiarovka na lampe visiacej zo stropu ma na chvíľu oslepila. Potom som si všimla, že v rohu miestnosti stojí posteľ a na opačnej strane tróni šatník. Pri vchode sa nachádzala malá kuchynka a hneď pri ňom ďalšie dvere, ktoré viedli do malinkej kúpeľne so sprchou. Okraje linolea na podlahe sa skrúcali do somárskych uší a tapety v ničom nezaostávali, no aj tak som sa okamžite cítila v bezpečí. Môj bytík. Miesto, ktoré som mala len pre seba. Mohla som zavrieť dvere a nebáť sa, že sa niekto prebije dnu.

„Tak?“ vyzvedala madam Bowdenová so zdvihnutým obočím.

„Je tu veľmi útulne,“ uznala som.

„Samozrejme. Veď som to hovorila.“

„Takže ma zamestnáte?“

Zúžila oči a premeriavala si môj neupravený vzhľad. Ďakovala som Bohu, že už asi dobre nevidí, keďže sa nepristavila pri mojej doudieranej tvári, a ak si ju aj všimla, neodradila ju.

„Och, predpokladám, že áno,“ kapitulovala. „Ale nedajte sa uniesť, najímam vás len preto, že sa neprihlásil nik iný. Verili by ste tomu? To je problém vašej generácie. Vôbec nie ste ochotní robiť poriadnu prácu. Dnes máte všetci ten ‚Tik-tak‘ a čakáte, že sa vám peniaze posypú za nič.“

Keď vychádzala hore schodmi, stále trkotala. Opatrne som si sadla na posteľ. Pružiny podou mnou vŕzgali ako pokazený akor-

deón, no na tom nezáležalo. Tu ma nikdy nikto nenájde. Budík som nastavila na siedmu. Moja nová zamestnávateľka ráno totiž očakávala „kulinársky zážitok“ a ja som tak musela vytvoriť raňajky ako z michelinskej reštaurácie z čohokoľvek, čo nájdem v chladničke. Ale nad tým si budem lámať hlavu neskôr. Ani som sa nestihla vyzliecť z mokrých šiat či aspoň zatahnuť závesy a upadla som do blaženého spánku.

Vstala som hneď, ako som sa zobudila. Prečo je všetko také jasné? Kde som? A prečo mi zvoní budík? Môj mozog pomaly zodpovedal jednu otázku za druhou a pohľad mi skĺzol na staré rifle a vyťahany sveter. Nebola som si istá, ako sa má obliekať domáca, ale asi nie takto. Otvorila som kufor a vytiahla som z neho dlhé sivé pletené šaty. Sotva som si pamätala, že som ich tam hodila, ale nejaká časť mojej mysle sa postarala o to, aby som si vzala veci, ktoré netreba žehliť. Rýchlo som si stiahla sveter a akurát som si rozopínala rifle, keď som si všimla dve nohy prechádzajúce popred moje okno na bočnej strane domu. Zadržala som dych, kým som nezistila, že dotyčný má obuté hnedé kožené čižmy so šnúrkami. On nosieval iné. Sveter som si držala na podprsenke a pozorovala, ako sa čižmy prechádzajú hore-dolu v polkruhoch. Čo, dopekla, ten chlap robí? Cítila som, ako sa vo mne dvíha hnev. Okno sa otváralo ťažko, no napokon sa mi to podarilo, vystrčila som z neho hlavu a ruky si položila na parapet.

„Prepáčte?“

Žiadna odpoveď. Hlasno som si odkašľala. Stále nič.

„Môžem vám s niečím pomôcť?“

„O tom vážne pochybujem.“

Prekvapilo ma, že neznámy mal anglický prízvuk. Už som si začínala myslieť, že tie nohy ani neboli pripojené k telu. Stále som mu nevidela do tváre, no vedela som z neho prečítať pár útržkov.

Vždy som zvykla takto čítať ľudí, aj keď ma to niekedy dostalo do kaše. Tento muž bol roztržitý, nešťastný a niečo hľadal.

„Čo tu robíte?“ pokračovala som v rozhovore s jeho lýtkami.

„To nie je váš problém. A čo tam robíte vy?“

„Ja tu bývam!“ oznámila som, žejajúc si, aby som včera zatiahla žalúzie. „Takže špiclovať môžete ísť niekam inam.“ Trochu sa mi triasol hlas. Necítila som sa na konfrontáciu s cudzincom, ale zároveň som chcela súkromie. Počula som, ako šúcha čižmami o zem, a vzápätí si čupol a jeho tvár sa týčila priamo nad mojou. Vôbec sa nehodila k hlasu, ktorý znel tak ostro, že by ste si na ňom mohli porezať prsty. V očiach sa mu zračilo teplo – boli hnedé alebo zelené? Asi niečo medzi tým. Do tváre mu padali vlasy. Díval sa na mňa spýtavým pohľadom niekoho, kto vás chytí za každé slovíčko, čo vypustíte z úst.

„Povedali ste, že špiclujem?“ spýtal sa ohromene. „Tak hovorili možno pred štyridsiatimi rokmi. Čo ste sa preniesli v čase?“

Rozmýšľala som, či mi viac prekáža, že ignoruje moju výzvu alebo že si zo mňa robí posmešky. Po tvári sa mu rozlieval nákazlivý úškrn, ktorý odhaľoval nedokonalé zuby. Predpokladala som, že kedysi sa na chvíľu venoval nejakému športu. Asi futbalu. Zablokoval penaltu a lopta ho zasiahla do tváre. Zazubila som sa, no okamžite som zase zvažnela.

„Pozrite, ak ma neprestanete sledovať, alebo čo vlastne robíte, zavolám políciu.“

Zdvihol ruky, akože sa vzdáva.

„Prepáčte. Volám sa Henry,“ predstavil sa a natiahol ku mne ruku.

Len som na ňu zízala a on ju zarazene stiahol.

„Nenazeral som vám do okna, prisahám. Niečo... niečo tu hľadám.“

No určite, pomyslela som si.

„Čo ste stratili?“

„Hmmm...“ poobzeral sa po nevyužitom priestore medzi do-